

Haf den godheten, herr M. och beskrif litet närmare denna växt för mig.

— Hvilken växt? frågade denne, half förtretad att blifva afbruten i en hviskande förklaring till blondinen.

— Den, som lindansaren hade med sig. Ni nämnde det nyss. Jag hörde, att den skall vara så giftig.

— Ger ni den vackra aktrisen namn af en giftig växt, sade löjtnant M. leende, så torde hon ej bli en synnerligen förbunden för artigheten.

— Var det en aktris, ni menade, då ni talade om den där förtjusande paradis... Jag har glömt huru ni kallade den?

— Ja visst! försäkrade löjtnant M. småleende. Och nu drogös alla öfverlappar en half tum ned öfver underlappen. Och de, som hade mindre värld, skattade helt oförsynt på den unga flickans bekostnad, hvilken, med en tår i ögat, förvånad såg sig omkring i kretsen om ej någon ville taga hennes försvar.

Då framträdde Klein, som afhört samtalet och aldrig kunde tyst höra huru elakheten roade sig på de oskyldiges bekostnad.

— Beskrifningen, yttrade han, var rätt sinnerrik, men efter min åsikt var det en angenäm vinst att ej förstå den.

Brunettens eldiga blick hvilade en sekund på Kleins med ett uttryck, som hotade med hämnd. Huru är det fatt, herr doktor, frågade hon ironiskt, varar somnambulismen ännu?

— Jag är icke nog lycklig eller skarpsinnig att kunna följa er tankegång, svarade Klein, som ej förstod hänsyftningen.

— Ah, jag menar blott, om det förklarings-tillstånd återkommit, hvaruti jag såg er i förmiddags. Man kunde sluta det af edra besynnerliga yttranden.

Bryderiets och förtretelsens purpur glödde på vår hjertes kinder. Att försvara sig hade blifvit att ingå i en strid, som med den klippiska brunetten som motståndarinnas ofelbart skuldet ha slutat med hans nederlag, ty hon bodde i det hus, vid hvilket han på förmiddagen mött Maria. Han åtnöjde sig därför att kasta en blick af förakt på den talande, hvarföre han gick in i ett sidorum för att hälsa på värden.

— Seta du, hvad var det? frågade alla på en gång. Brunetten jämte de öfriga damerna lutade sig framåt bordet, så att deras huvuden bildade en enda stor klase. Herrarna på tållyssnade med framsträckt hälsar, men uppfattade blott de orden: "Vanvett... skrämt... kikna!" Derföre upplöses klasen, och fruntimmer halvhviskade den lilla anekdoten till sina kavalerier.

Emellertid gick det Klein icke bättre i herrarnes rum. Vid inträde hörde han tvistas blott i landtshushållning och politik. Men då han vände sig från sin värd, blef han varse herr Billing, som stod i begrepp att taga plats vid ett killebord.

— Ah, är det ni, herr doktor? sade han leende. Fagnar mig att se er... Trohgen mätte ni ej väl i förmiddags?

Klein fattade sig, ehuru allt tycktes haiva i afton sammansvurit sig mot honom... Jag erkänner villigt, herr grosshandlare, att jag är skyldig till en ursäkt, den jag härmed aflägger, för min tankspiddhet; men jag ber er vara öfvertygad att jag då var lika omedveten därpå som jag nu förundrar mig öfver densamma.

Den saken är lätt ursäktad! inföll herr Billing. Herr doktorer hafva ett särskildt privilegium att vara tankspidda, och sanningen att säga, hade jag kanske ej gifvit akt därpå, om ej fröken von Horst, som jag åtföljde på några afskedsvisiter, till den grad blifvit smittad af er, att hon ej var istånd att svara ett ord på hvad jag eller fru von Horst yttrade. Därpå satte sig Billing ganska likgiltigt till spelbordet.

— Hm, tänkte Waldemar, skall det vara verkligt lugn, så är han en lycklig flegmatis; är det tillkonstladi, är han i sanning en världsmän... Men hvad var meningen med afskedsvisiter...? Icke kan... Ah nej, hvart skulle fru von Horst resa?

Upptagen af detta ämne hade han svårt att någorlunda redigt svara på de frågor, som man i olika ämnen ställde till honom. Så fort som möjligt återgick han därför till salongen, ställde sig vid ett bord nära den soffan, där de äldre fruntimmer slagit sig ned, och betraktade eller låtsade betrakta några gravyrer, hvilka lägo på detsamma. Utan åsikt fick han höra fragmenter af ett samtal, som genast tog hans uppmärksamhet i anspråk.

— Ganska sannt, yttrade borgmästarinnan till sin granne, en stor, välfödd dam i långschal, hvilken släpade ned på golvet, och med huvudet nedtrygt dels af sitt stora nyhetsförord och dels af de små berg af kanonolkar, som hängde på hvardera sidan om örat, allsammans underlydande vasaller till den stora baret, hvilken betraktade huvudet, lik en jätte, som höjer sig på ett par dvärgar, dem han begagnar till fotapall.

— Ja, det är på min heder alltför sannt! En riktig galenskap att på en obemedlad flicka vill tala om sitt hjärta, en ask, min kusin, som knappt de rikaste arfvergar, åtminstone nu för tiden, få taga i betraktande!

— Ja, men är det ock sannt? frågade en liten uppnäsigt fru, blott för nöjets skull att blifva vederlagd.

— Hvad, om det är sannt! utbrast fru, hvilken lämnat det meddelande, hvarföre de andra nu yttrade sig, och vid dessa fem ord darade jätten på hennes huvud, anande att en vulkan skulle utbryta, hvilken i sin häftighet hotade att lösrycka äfven honom från sin upphöjda plats. Men allt afopp lyckligt. Den goda fru snusade två och hostade tre gånger, hvarföre hon med beundransvärd fatning började:

— Jag plägar aldrig omtala något, det jag ej känner med visshet. Madam Walberg, som

jag själf för många år sedan rekommenderade åt vår hederlige Billing till hushållerska och hvilken stundom besöker mig, har omtalat hvar ord. Under den långa sjukdomen, som var idel tillgjordhet, uppehöll gumman von Horst honom med fager prat, och då hon nu skall vara frisk och han yrkar på ett afgörande svar, yttrar den lilla gåsen att hon, om hennes mor så befaller, icke kan neka att lämna sin hand, men att hon ej eger förmåga att befalla öfver sitt hjärta, hvilket aldrig kan tillhöra honom.

Härpå drog damerna spetskt på den krökta läppen, och borgmästarinnan frågade:

— Nå, hvad säger modern?

— Hon har försökt, som man lätt kan tänka, att ställa saken i ordning, men Billing vill icke att flickan skall öfvertalas. Och detta är visserligen rätt sättet att utan väsende komma till målet. Han uppfyller det bortskämda barnets minsta önskuingar samt har till och med i dessa dagar lagt sig ut hos fru von Horst, så att flickan skall få sin vilja fram och på en månad besöka en vän, jag minns ej hvar. Och genom denna val beräknade godhet har han vunnit mycket i den unga damens gunst.

Här afbröts samtalet af ett par mellankommande epsoner. Waldemar kunde knappast andas för den mängd af stridiga känslor som bestormade honom. Något liknande glädje var dock den mest rådande. Sedan han ett par timmar svärmat omkring och deltagit i de yngres nöjen och skämt, föregaf han sjukbesök och bortgick en stund före aftonmåltiden.

Vid sin hemkomst fann han ett bref från Karolina, hvilken fortsatte de underrättelser, hon förut lämnat om Gustafs sjukdom och långsamma tillfrisknande samt om baron von K-s vistande i huset, hans alltför trägna uppmärksamhet mot Julie och slutligen hennes egen motvilja mot denna, emedan hon genom någon besynnerlig tillfällighet så tillställt att baronen hittills icke blifvit underrättad om att hon var förlofvad. Karolina slutade med dessa rader:

"Allt detta, min Waldemar, skulle jag visligen förtiga, om du vore misstrogen, svartsjuk eller blott kår i din fastnöt; men då du nu icke är något af allt detta, så fattar du ej eld onödigtvis, utan handlar med lugn beräkning. Du skall enligt din bästa öfvertygelse väl pröva och öfverlägga och se Julies uppförande med egna ögon. Min mening är icke att du skall begagna första tillfället att slå upp med henne, men likväl göra hvad du är skyldig din heder samt hennes och ditt tillkommande lugn. Du bör snart komma hit, henne övande, och tillfälle skall ej saknas att bedöma hennes tänkesätt. Det kan ej förblifva så som det nu är, Gustaf vet ej det ringaste af allt detta, under förvärdning att han icke får oroa. Kom därför snart, beder din tillgifna etc. etc."

Många och mångfärgade luftiga gestalter sväfvade efter läsnings af Karolinas bref förbi Waldemars andliga öga. Sedan han en stund öfverlagt, blef slutföljden att han bestämde sig afresa till midsommar.

XI.

Potpourri.

En kvinna, sådan som dålig uppfostran skapar kvinnan, ädelstint i stort, småaktig i det lilla, fåfång, lättretlig.

Bulver.

En afton, åtta dagar före helgen, sutto Karolina och Julie i den senares rum, sysselsatta att brodera en tyllklädning, hvilken Julie skulle hafva färdig till det ommånda bröllopet. Efter en stunds tystnad sade hon:

— Vet du, Karolina, det här dumma infallet att brodera tyllen förtretar mig riktigt, kunde mycket väl hafva den ändå. Våra ögon fördärfvas, det är ett, och för det andra får jag därigenom så sällan vara nere och prata bort en ledig stund med vår trelliga gåst, ty jag skulle ej få den färdig ens till jul, tror jag, om jag satte därnere. Sanningen att säga, arbetar jag med bra liten framgång, då han så skalkaktigt den ena gången efter den andra gömmer en glansgarnet, än fingerborgen, än prylen och allt hvad han kommer öfver. Och hans lifliga samtal, så fulla af eld och behag, allt detta måste jag nu försöka för att sluta detta lappi. Och när jag rätt betänker, vet jag ej om en sådan liten vacker uppoffring kan svara emot den tillfredsställelsen att vara den elegantaste på ett bröllop på landet.

Allt detta skulle visserligen vara ett skämt, men det låg en hög grad af otäglighet i Julies ton, hvilket bevisade, att i hennes ord fanns mera allvar än hon själf trodde samt att denna framställning var en trogen bild af hennes verkliga tillstånd.

— Min bästa du, svarade Karolina allvarsamt, detta synes mig det minsta; men att din bror skall sakna våra omsorger och vårt sällskap, därför att du ej kan utthärdas att sitta i ett sjukrum, det finner jag, lindrigast sagt, bra litet systerligt af dig.

— Ah, kära Karolina, det gör Gustaf ingenting; pappa är ju nästan jämt hos honom. Brink läser tidningarna, när han så önskar, och ryttmästaren är en slaf af hans minsta nyck, att icke tala om dig, som är honom långt mera än den huldaste syster kan vara.

Detta sista yttrade hon i en sarkastisk ton. På Karolinas bleka ansikte uppsprade med beundransvärd hastighet de friskaste purpurrosor, små alster af den sårade själfkänslan.

En hög grad af värdighet låg i hennes ton, då hon svarade: Jag lämnar åt din egen rättskänsla att bedöma granngängheten af ditt sista yttrande, Julie, men hvad ryttmästaren angår så tillåt mig anmärka att du begär ett miss-tag, om du tror att han lämnat Gustaf all den

uppmärksamhet och det verkliga deltagandet, han förhållande hade skäl att vänta af den, som kallar sig hans vän. Nästan alla stunder af dagen är han upptagen af jagt eller samtal med dig. Jag förstår blott icke huru han så snart blef bra i armen. Det är ej mer än en månad sedan han bröt den ur led, och nu handterar han bössan med en ledighet, som är förvånad. — Därför prisar han sin goda natur! svarade Julie.

— Dessutom tillade hon, hjärtligt glad att komma ifrån det ämne, hon förhastadt vidrört i afseende på Karolinas omvårdnad om Gustaf, hvad jagten beträffar, är detta en ren uppmärksamhet af baronen åt vår kinkiga sjukling, som i förtroende sagt, är bra tråkig, eller huru? Atminstone kan jag aldrig göra honom till nöjes. Så snart jag kommer in i hans rum, heter det genast: Stäng icke dörren så hårdt! Hvad skall rullgardinen uppe? Julie, du bör se efter hushållerskan, så att buljongen icke blir för svag eller för stark — med flera oändligen tråkiga påminnelser. Aldrig är någonting lagom. Jag hatar all sjukvård, men hos Gustaf är den ett non plus ultra af allt hvad led-samt är.

— Jag kan visserligen icke bestrida, sade Karolina, att han har ett ovanligt retligt lynne, men det torde till en viss grad förhålla sig så med alla sjuka. Men om du, såsom jag tror, icke misstygat det, skola vi byta om ämne. Många gånger har jag tänkt att fråga dig huru det kommer sig att jag på en längre tid ej har sett dig bära Waldemars ring?

Julie rodnade, men svarade tämligen ledigt: Den är så trång. Du vet, att pappa skulle öfverraska oss med ringarne, och därför togs ej något mått.

— Du bar den likväl intill den dag din bror hemkom, att du vill ju icke dolja din förbindelse för honom eller för någon annan?

— Min förbindelse med Waldemar, svarade Julie med stolhet, är ännu icke eklaterad, och hvad jag vill göra eller icke göra, torde du tillåta mig själf att bedömma!

Karolinas goda hjärta kände mera medlidande än harm öfver Julies lättsinniga handlings-sätt. Hon försökte i den mildaste ton och med de renaste förnuftsgrunder att väcka hennes uppmärksamhet på det tveytidiga ljus, hvaruti hon genom detta uppförande kom att stå såväl i sin fastmans som i världens ögon, då det aldrig varit i fråga att med någon större högtid-lighet vara deras förföljning.

Julie svarade ej härpå. Hon steg upp och lämnade rummet under sinnesrörelse.

I en af parkens mörkaste gångar kastade hon sig ned på en liten bänk, hennes bättre stunders älskingsplats. Här sökte hon ordna de spridda tankarne till ett sammanhängande helt, och därunder lade hon handen på det våld-samt klappande hjärtat liksom hon velat tysta det.

— Rätt gör jag icke — men gör då han rätt, som så öfverlämnar mig åt mina tvifvel och till en lekboll för omständigheterna? Han vet, att baronen är här, och han känner säkert äfven dennes rykte för galanteri... Ah, jag, jag förstår mig knappast själf. Detta förtroende till min beständighet är visserligen ganska ädel, men jag hatar och älskar på en gång detta lugna förtroende. Härledde det sig från kärlek, så skulle jag välsigna honom och visa att jag vore värd ett sådant; men... men... tyvärr är det säkert blott likgiltighet... och jag... ja, jag vill visa honom, om än mitt hjärta därvid skulle brista, att äfven jag är — likgiltigt.

Efter en stunds eftersinnande öfvergingo genom en naturlig följd hennes tankar till ryttmästaren, och hon gjorde sig den allvarliga frågan: Hvar skall det taga vägen — hvad vill jag väl egentligen?

Men härpå följde intet svar — hon försökte åter i djupa tankar. Inbillningens tjänsteandar länade baronen alla de yttre behag och goda egenskaper, som bestormade Julies bättre öfvertygelse... och Waldemars köld, fortsatte hon, är en bedräglig motsats till baronens alltid uppmärksamma, artiga, eleganta väsende. Min minsta önskan, min halva vink är en lag för honom. Aldrig, aldrig skall jag hos Waldemar finna något sådant, och ändå älskar jag honom, endast honom; men med mitt sätt att tänka och betrakta tingens ordning, skulle jag till-vis såsom den fräde friherrinnan von K-s alldeles icke vara otycklig.

Denna sista tanke framsmög så tyst och var-samt, liksom frestaren, då han försiktigt öppnar ingången till hjärtats bästa helgedom och, ifall den finnes obevakad, inkastar det förgiftade äplet. Julie bafvade tillbaka... men... om baronen verkligen skulle begära hennes hand? Hon steg upp för att återvända och bortslå denna alltjämt återkommande frestelse.

Nära slutet af parken mötte hon just baronen, hvilken återkommit från en spaserid, sökt henne öfver allt inomhus och, då han ej fann henne där, äfven tagit sin tillflykt hit. Med glad öfverraskning hastade han emot henne och ropade redan på långt afstånd: Ah, hvilken lycka att äntligen återse er! och detta utrop ljöd i en ton, som vittnade hvilka framsteg han på några veckor gjort. Då hon ej genast svarade, tillade han: Ni har förblifvit nästan osynlig ett par dagar, och när jag någon gång haft den lyckan att se er, har ni alltid varit åtföljd af en skugga.

— Jag menar, svarade Julie i den lätta, skämtsamma ton, hvaruti hon alltid samtalade med ryttmästaren, att den äfven nu icke öfver-gifvit mig.

— Huru grymt af er att vilja likna mig vid den, som dagligen utgör min plåga! Jag försäkrar er på min ära, att ifall jag någonsin blefve så afundsvärdt lycklig, att ni bevärdigade mig med hoppet att få utgåra er oskiljaktige följeslagare, skulle min första omsorg vara att aflägsna den, som hittills genom sin omiskän-

liga afvoghet mot mig — jag döjer det ej — väckt min tillbaka. Hon tyckes hafva ålagt sig den besynnerliga rollen af er duenna.

— Bevars, herr baron, småpratade Julie, för hvilken detta utfall mot Karolinas vaksamhet i själfva verket var ganska behagligt, bevars, så ni förfirar er mot min trogna väninna! Och att ni kan sätta i fråga, tillade hon skattande, att jag skulle vilja utbyta denna skugga mot er! Visserligen kan detta stundom falla sig trefligt nog, men jag kan förvånas att höra det ni redan vid första tanken på en sådan möjlighet omtalar hvilka revolutioner ni ärnar göra. Nej, nej, herr baron, ni har med för hastig fart, med en lätthet, liksom ni begagnat extrapost, nått höjden af all möjlig djerfhet, hvarföre jag helt och hållet afslår er begäran.

Baronen var alldeles förtjust öfver Julies muntra svar, hvaraf han tyckte sig kunna hoppas mycket för sina åsikter. Min charmanta värinna, hette det, förstår att uttrycka sig med ett eget behag, äfven då frågan är om ett afslag, att hennes ödmjuka tjänare erkänner sin djerfhet och bönfäller att åter blifva upptagen till nåder!

Han lofvade och bedyrade, att om han någonsin skulle kunna vinna sin herrskarinnas ynnest till den grad att han finge uppvakta henne så som hennes förklarade tillbedjare, ville han aldrig hysa så ogudaktiga planer som att aflägsna den, hvilken för det närvarande så emellan honom och hans förhoppningars mål lik en mörk hotande sky mellan solen och den, som otäligt väntar sitt lif af dess strålar.

I detta poetiska våltalighetsmonter öfver-träffade baronen sig själf. För att desto mera förhåja verkar därpå, böjde han med den mest smakfulla djerfhet sitt knä mot jorden och skickade Julie en blick, hvilken kunnat antända ett vida mindre brännbart ämne än det hjärta, som den var ärnad att besegra. Hon rakte honom leende handen och sade obesväradt:

— Stig upp för all del, bästa baron — marken är fuktig, och skola vi äntligen spela komedi, kan det liksä väl ske inne i salongen som här ute i aftonkyllan.

Baronen fann rådet godt och hörsammade det genast.

— Som ni vill, hänförande Julie! Mig är det likgiltigt hvar vi spela, blott våra roller icke åtskiljas. Han tryckte härvid med så glad tillförsigt hennes hand liksom han på rent allvar fått ja.

Detta var mer än Julie ansåg sig kunna otadladt uppföra på galanternetsräkning. Hon blef därför hastigt allvarsam, drog sin hand tillbaka och svarade temligen bedragna:

— Lita ej därpå — ni kunde bedraga er, min baron!

Om baronen fått ett kallt duschbad vid ett tillfälle, då han varit plågad af stark värme, hade kylan därpå ej kunnat jämföras med det duschbad, hvarmed han nu alldeles oförberedd hugnades. Väl hade han många gånger funnit att ingen barometer vore mindre att lita på än den, som visade graderna af hans herrskarinnas omvexlande lynne, men så hastigt hade den aldrig sjunkit. Baronen hade fallit ned från öfversta våningen af sina luftslott till själfva trossbotten, där han förvarade aflagdt skrap.

Under det han nu stökade omkring härstades, träffade han på en artikel, ditkastad förmodligen genom misstag, emedan den begagnades så sällan. Nämnda artikel plägar galla och gå under namn af eftertanke. Den kom nu så väl till pass att baronen med all varsamhet upptog den och var under en hel kvart till den grad fördjupad däri, att Juli fann tiden högst led-sam och var ej i stånd att begripa hvad baronen funderade på så djupsinnigt.

— Hur är det, herr baron, frågade hon efter en stund, jag tror ni är ej hemma? Bekänt hvar er inbillning sväfvat omkring! Jag har ej fört funnit er vara älskare af drömmar.

— För ingen del, mamsell St-hall! Jag är fullkomligt vaken och hemma, så helt och hållet hemma, att jag sysselsatte mig med mitt eget obetydliga jag.

Julie bet sig i läppen, men som hon fruktade att baronen skulle smicka sig med att hon gaf uppmärksamhet åt hans ovanliga köld, fortsatte hon helt okonstladt:

— Nå, jag skall omtala någonting trefligt. En mängd längre bort boende ungdom, som också är bjuden till bröllopet, kommer hit ett par dagar före midsommar, hvarföre vi alla, en vacker karavan, följes åt till den stora högtid-ligheten på prostgården.

Vid ett annat tillfälle skulle detta hafva roat baronen ganska mycket, men nu blef hans svar blott ett enstafvigt:

— SÅ-Å!

Den värde baronen hade säkert någon krigs-list i sinnet mot Julie, men hon var väl så spetsföndig som han och förblef likgiltig.

— Klockan 6, fortsatte hon programmet, sker vigseln, därefter dans halva natten, och följande dagen middag för ortens äldre herrska-per, samt trogen dans på aftonen. Det blir ju ytterst trefligt?

— Visserligen, svarade han, har man rättig-het att tro så, om man har godt om förhoppning-ar och lynt är disponerad för en grandtutur att Arkadien. Parole d'honneur jag ändå be-griper huru jag som herde skall taga mig ut bland så många omaskerade herdinnor.

— Jag ger er ett råd! svarade Julie rodna-de af flera rörelser.

— Nå väl, min nådiga?

— Blif hemma och utgör min fars och brors sällskap!

— Det är ett råd att tänka på, men — nu följde en paus och en blick, båda talade — men troligen icke att efterkomma.

I en ny generad sinnesstämning gick man hem.

Svensk Bokhandel.

ANDERSON, R. B. Prof. Jule-gäve. Et Udvælg af Eventyr og Fortællinger. Elegant indb. 1 Cloth.	75
ARTHUR, T. S. Ti Nætter i en Skjenkestet og hvad jeg der-see. Illustreret. Indb. 1 Cloth.	50
BANG, ANTHON. Skrappe-Pers Hændelser. Clothbind.	50
BIRKEDAL, HOLGER. Peru-boliva-Chili. Krigen i Syd-amerika paa Kysten af det Stille Hav (1879-1881). Med Illustrationer. Indb.	50
BJERKNES, MARIE. Kolera-fangerne paa Normannia. Et Kulturbillede fra 1892. Med Forord af Professor Bjerknes. Indb.	25
BJORNSTERN, BJORNSTERN. Fortællinger. 738 Sider. Indb. 1 Cloth, 2 Bind.	1.50
Brudeslaatten. Fortælling. Hef-tet.	15
BURSTEN, HERMAN. Gyltas Grotte. Romantisk Skildring fra Middeldalens. Heftef. 0.50 Do. indb.	75
BLADE AF LIVSSENS TRE til Folkens Lægedom. Et Skrift-sted til hver Uag i Aaret. Vestnordens. Format. smukt Clothbind.	15
BLANCHE, AUGUST. Hævre-kens Fortællinger. Heftef. 0.50 Do. indb. 1 Cloth.	75
En Prestamands Erindringer. Fortællinger. 324 Sider. Hef-tet. 0.50. Do. smukt indb. 1 Cloth.	75
BLUM, G. F. Fortællinger og u. Fortælling fra Norge 1801-1838. 320 Sider. Heftef. 0.50. Do. indb. 1 Cloth.	75
BONDE, JACOB. En Høst i Norden og hans Brud. En historisk Fortælling fra det tolvte Aarhundrede. Med Illustrationer. Indb. 1 Cloth.	1.00
BOURGET, PAUL. Løgn. Ro-man.	75
BOURSET, A. Nybyggernes paa Eresøen. En Fortælling fra In-dianerkrigen.	25
BOYESEN, HJALMAR. HJORTH. Gunnar. Norsk Fortælling. Oversat af C. Christ. Med mange Illustrationer. 194 Sider. Heftef. 0.50 Do. indb. 1 Cloth.	75
BULL, JACOB. B. Bøsser og ret. Historisk Skildring fra det 16de Aarhundrede. Hef-tet. 0.50. Do. indb. 1 Cloth.	75
BOGVI, JOHAN. Fra Bergens-kanten. Skisser. Indb. 1 Cloth.	50
CARINETT, eller filosofisk Mesterstykke, som indeholder Mændens, hvorpaa de har Hjalp af et besynderligt Orakel kan erholde Forudskab om tilkommende Begivenheder. Heftef.	25
CARL DEN TOLVTE. En histo-risk Skildring af hans Liv og Krigsbedrifter. Med Carl Nils Portræt. 72 Sider. Hef-tet. 0.25. Do. indbunden.	35
CARLEN, EMILIE. Et Aar. Roman. Indb. 1 Cloth.	75
COLLINS, MARIE. En Fortælling fra Bloondets og Huguenoternes Tid. 374 Sider. Illustreret. Heftef. 0.75. Clothbind.	1.00
CORELLI, MARIE. Thema. En norsk Prinsesse. Fortæl-ling fra Midnatsolens Land. 500 Sider. Heftef. 1.00. Do. smukt indbunden.	1.25
DAHL, JONAS. En Bergmanna-familie. Fortælling.	25
DAHL, KONRAD. Arne Livaa. En Forbryders Livsroman. Heftef. 0.45. Do. indb. 1 Cloth.	75
— Lina Kjerbo. En Fortælling. Med 53 Illustrationer. Heftef. 0.25. Do. indb. 1 Cloth.	50
DELMUS, doktor fra Tübingen. hof. Fortælling. 712 Sider. Indb. 1 Cloth.	1.25
DEN SORTE BØG, eller at op-na hvad man vil. Fanden i en arjad gammel fransk Ka-leres efterladte Papirer. Hef-tet.	15
DEN LILLE HENRY. En Fortælling for Børn. Cloth.	15
DEN TABTE OG GJENFUND-NE EDELSTEN. En sjele-historie passende for unge og gamle. Fortælling i to Dele af A. L. O. E. Indb. 1 Cloth.	50
DEN VANSKABTE. Fortæl-ling fra den amerikanske Uaf-hængighedskrig. Indb. 1 Cloth.	50
DET SORTE KABINET I STUCKHOLM eller Gustav den tredies Lønkammer hos Mamsell Arvidson. En Span-gør efter den berømte Nord-sigters Papirer.	15
DIAMANTER, SMAA. Udvalgte Fortællinger samlet ved B. B. 240 Sider. Indb. 1 Cloth. 0.75. Do. indb. 1 Cloth.	1.00
DRACHMANN, HOLGER. Paul og Virginie under nordlig Breddes. Illustreret. Indb.	50
DUMAS, ALEXANDER. Et Aar i California. Efter en Udvandrer. Fortælling. Indb.	40
— Greven af Monte Christo. Ro-man. 704 Sider. Heftef. 1.00. Do. smukt indb. 1 Cloth.	1.50
— De tre Musketerer. Historisk Roman. 800 Sider. 2 Bind. Heftef. 1.50. Indb. 1 Cloth.	2.00
ERBE, ALEXANDER. Fra Skjærgaarden. Skitser. Hef-tet. 0.25. Do. indb. 1 Cloth.	50
ERLING. Glade Sjele. Nyste og bedste Samling af Skrøner og Indfald, humoristiske Viser, Anekdoter, Monologer, Teater-sange, Ballader, Polititutter m. m. samt en udvalgt Sam-ling af Leilighedstaler. Smukt indb.	50
— Leilighedstalerne. En und- værdig Randgiver for alle, som vil bidrage til at bringe Liv og Munterhed ind i Sæl-skabet og gennytte Kredse.	15
EISER, KRISTIAN. Toru Trondal. Fortælling. 202 Si-der. Smukt indb. 1 Cloth.	75
ETLAR, CARL. Arnhers og Kabler. Skildringer. Med Illustrationer. Indb.	50
EVANS, WILLIAM. Pastor. Hverledes Sjele vinder for Guds Rige. 128 Sider. Indb. 1 Cloth.	40
EWALD, H. F. Grifvæld. Historisk Roman. 394 Sider. Heftef. 0.75. Do. indb. 1 Cloth.	1.00
JENKINS, MRS. G. PÅ. Et år. Roman.	50
JON I SLÅTHULT.	10
KAPTEJENS BRUD, eller kær- leken offer.	15
KAMPEN FOR EN BRUD.	25
KARELERPLOCKAN, berättelse från sista finska k	